

gaaet med hendes Udseende, ofte fik Jytte til at anklage sig selv, kunde hun ikke mere falde til Ro i „den gamle Stue“. Det virkede ogsaa nedslaaende paa hende at se Moderen sidde her Dag efter Dag paa den samme Sofa-plads med dette uendelige Strikketøj mellem de hvileløse Hænder. Det var, som sad hun der og ventede resigneret paa Skæbnens næste Tordenslag.

Dertil kom endnu noget andet, der for Jyttes Vedkommende gjorde Samtalen til en forsigtig Famlen mellem Nælder. Allerede før Bryllupet havde Karsten paa-staaet, at hendes Mor søgte til Opbyggelsesmøderne i Bethesda, hvor en af hans Bekendte skulde have genkendt hende, skønt hun havde haft et tæt Slør for Ansigtet. Dengang troede Jytte ikke paa det; men nu gjorde Moderen ikke selv nogen Hemmelighed af sin religiøse Bekymring. Paa hendes Natbord laa der gerne en eller anden gudelig Trøstebog, og i Stedet for „Femte Juni“ holdt hun Præsternes nye Blad. Et Par Gange havde hun ogsaa paanødt Jytte religiøse Traktater og lignende Tryksager, som hun bad hende tage med sig hjem og læse i Enrum.

Jytte fortalte om sit Møde med Generalkonsulens og spurgte, hvad det var for en stor Strid, de havde talt om.

„Aa, jeg kan saamænd ikke sige dig det. Jeg har ikke læst det Vrøvl. Folk er jo bleven ganske hysteriske af al den Snak om Lys og frisk Luft og stegte Æbler om Morgen og jeg veed ikke hvad. Forleden i en Sporvogn hørte jeg en gammel Skabekrukke forsikre, at Luf-